

A cowboy wearing a red shirt and a white hat is riding a dark horse away from the viewer across a vast, orange-hued desert landscape. The sky is dark blue with many small white stars. In the background, there are large, reddish-brown rock formations. The title of the book is written in large, white, serif capital letters across the upper half of the image.

SMRT PŘIJE S ÚSVITEM

AL
press

edice
KIO KAN

Louis L'Amour

Copyright © 1972 by Louis L' Amour
This translation published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Ondřej Duha, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Callaghan
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-830-0

Všem,
kdo cestují po cestách pouští.
Kdekoliv a kdykoliv.

KAPITOLA 1

Za skalami Mohavské pouště číhali na obloze supové. Každý si byl jist svou kořistí.

Ti čtyři muži leželi na plošině a slunce stálo vysoko. Uplynuly už dva dny bez vody, čtyři bez jídla a zbývalo jim jen několik posledních nábojů.

Před nimi se tyčil vrchol, který považovali za Orlí horu; byla-li to opravdu ona, nacházela se nahoře v průrvě napravo jáma s vodou. Nemohli si tím být jisti, ale věřili tomu, jako umírající člověk věří v boha.

Tři dny už na tu vodu mysleli, toužili po ní, objevovala se v jejich divokých snech. Kterýkoliv z nich by vyměnil nejkrásnější ženu pod sluncem za jediný doušek vody, třeba poloslané, páchnoucí sírou, jakékoliv.

Hlídka začala jako pokaždé; v tomto případě se jí zúčastnilo šest prostých vojáků a jeden důstojník. Ten důstojník byl hrdý, čestný a slušný mladík poprvé pověřený velením hlídce vyslané na nepřátelské území, kde celé dny a noci nespatřili jediného nepřítele.

Velitel vybral místo k rozbití tábora, a když se mu ho delawarský zvěd snažil rozmluvit, měl poručík pocit, že nesmí dovolit, aby bylo jeho rozhodnutí zpochybňováno. Indiánský zvěd ho ujišťoval, že o několik mil dál se na-

chází jáma s vodou a obhajitelná pozice. Mladý poručík zaváhal, ale pak rozhodl zůstat, kde byli.

Uložili se na rovnou zem, do měkkého písku. Muži byli unavení a spali dobře. Callaghen měl stát na hlídce prvních několik hodin a pak ho měl vystřídat voják Baldwin.

Noc byla velmi jasná a v poušti bylo jako pokaždé chladno, skoro zima. Horko dne zmizelo se sluncem, protože skály a písek nezadržují teplo, ale rychle ho vyzáří do noci.

Callaghen byl ve střehu. Jako zkušený voják neměl z té noci dobrý pocit a už nějakou dobu sledoval zvěda.

Ten východní indián pocházel z kmene Delaware stejně jako mnoho skvělých stopařů a válečníků. Kmen byl však vyhnán ze svého území a jeho příslušníci se rozptýlili po celém Západě. Indián se zdál být neklidný, stále se rozhlížel kolem a těkal pohledem.

Útok přišel za rozbřesku. Nepřátelé jim odehnali koně, jednoho muže zabili a dalšího zranili.

Přestože čerstvě probuzení vojáci vypálili několik výstřelů, nezdálo se, že by někoho zasáhli. Indiáni zmizeli, stejně jako se objevili, rozplynuli se v písku jako duchové.

Následovalo naprosté peklo. Když vyšlo slunce, seřadil je poručík do průvodu po dvojicích a vyrazili. Poručík kráčet vedle Callaghena.

„No, dostali, co chtěli,“ poznamenal, „ale je dobře, že jsme se jich zbavili.“

„Jestli je to tak.“

„Vy si nemyslíte, že jsou pryč?“

„Ne, pane.“

„Tak proč neútočí?“

Callaghen pokrčil rameny. „Tak to oni nedělají, pane. Odněkud nás pozorují, aby zjistili, co uděláme. Znají tuhle

poušť. Na rozdíl od nás vědí, co je před námi. Mohou plánovat, ale naše reakce jsou závislé na okolnostech.“

„Jste vzdělaný muž,“ pochválil ho poručík.

„Možná. Nikdy jsem si nebyl jistý, co přesně ten termín znamená.“

Poručík na něho pohlédl, ale mlčel. Brodili se po kotníky v písku. Prach pokrýval jejich oblečení, obličej a ruce. Zraněný muž s nimi držel krok. Už mnoho let bojoval jako voják s indiány a bylo mu jasné, co by znamenalo opozdit se.

Žár byl nesnesitelný a na obloze ani jediný mráček. Napravo a nalevo, ale nijak blízko, se rozkládaly skalnaté hřebeny prosté vši vegetace. Občas se objevil shluk balvanů, trs pouštní trávy, skupinka kaktusů nebo hrubý šedý keř.

V poledne nařídil poručík krátkou zastávku. Snědli trochu sušeného hovězího a pár sucharů a lokli si vody.

„Pane poručíku? Smím promluvit?“

„Co je, Callaghene?“

„Před námi je dlouhý písečný úsek, otevřená krajina. Napravo od ní jsou nějaké skály. Navrhuju, abychom se ukryli, dokud nezapadne slunce. Věřím, že mají v plánu obklíčit nás na otevřeném prostranství, kde za ně jejich práci udělá slunce.“

Ten návrh poručíka zaujal. Jednu dobrou radu už ignoroval a doplatili na to. „Dobře,“ řekl. „Do západu slunce. V chladnu půjdeme rychleji a dojdeme dál.“

Ke skalám se přiblížili opatrně, ale dorazili v pořádku. Holé skály byly tmavě rudé a černé, propletené žilami křemene. Byl to samostatně stojící útvar, který by si jen těžko vybrali indiáni, již dávali přednost místům, kam nebo odkud se dalo dostat nepozorovaně.

Jakmile se muži ocitli ve stínu, posadili se, sundali si klobouky a opřeli hlavy. Poručík začal pít, ale pak uviděl, že ostatní nepijí. Neochotně odložil čturu, protože nechtěl, aby si mysleli, že vydrží méně než oni.

Callaghen se rozhlížel po okolní krajině, ale na písku nebylo nic vidět. Delawarský zvěd se neslyšně zjevil vedle něho. „Poslechl tě,“ řekl. „Doufám, že to bude dělat i dál.“

„Víš, kde jsme?“

„Jestli je tohle Orlí hora, tak ano, a jsem si celkem jistý, že je.“

„Mluvíš dobře anglicky,“ řekl Callaghen.

„Pět let jsem chodil do dobré školy a dával jsem pozor. Dělal jsem zvěda v Texasu pod plukovníkem Sibleyem a poručíkem Robertem E. Leem.“

Dál nemluvili, protože měli sucho v ústech. Věděli, že jim brzo dojde voda v čutorách, a Orlí hora byla daleko na obzoru.

S prvním chladem vyrazili. Měkký písek občas ustoupil tvrdšímu povrchu, udusané štěrkové půdě poseté kameny.

Muži osvěžení odpočinkem a chladným vzduchem rychle pochodovali. Po hodině, kdy je obklopila tma, se někteří začali opožďovat. Poručík se zastavil. „Držte se pohromadě!“ řekl. Mluvil tiše, ale bylo ho dobře slyšet. „Držte se víc u sebe.“

Pak si udělali desetiminutovou přestávku. Objevily se hvězdy a vedly je při dalším pochodu.

„Mohavové jako jsou Apači,“ řekl delawarský zvěd. „Neradi bojují v noci. Komančové naopak dávají noci přednost.“

Utábořili se mezi skalními stěnami, které se kolem nich svíraly. Indiánský zvěd se pokusil najít vodu, ale žádnou neobjevil. Neklidně spali, dokud obloha nezešedla. Callaghen se probudil jako první, právě včas, aby zahlédl nezřetelnou postavu indiána přebíhající od jedné skály ke druhé.

Dotkl se poručíka. „Pane,“ řekl, „obkličují nás.“

Na obloze viselo posledních pár hvězd a bylo stále chladno. „Můžeme pochodovat,“ řekl poručík. „Tak dobře, chlapi, jdeme.“

Vyrazili a nikdo po nich nestřílel. Callaghen pohlédl k obzoru. Čekal je drsný den.

Jedna míle... dvě míle. Před nimi se rozkládala písečná pláň porostlá keři. Občas uviděli Jozuův strom natahující své podivně pokroucené větve jako paže.

Další míle... Každý yard, který urazili, byl jejich výhodou, ale Mohavové byli někde poblíž a bylo jim jasné, jak málo vody jim musí zbývat. Věděli také o zraněném vojákově.

Pevnost, pokud se tomu tak dalo říkat, se nacházela tři dny jízdy jihovýchodním směrem. Pěšky a za dobrých podmínek by jim cesta trvala čtyři až pět dní, ale bez dostatečných zásob vody se mohla protáhnout o další den – pokud vůbec dorazí do cíle.

Útok přišel zcela nečekaně ze skupinky nízkých skal, které nevypadaly, že by mohly poskytnout dostatečný úkryt.

První výstřel zasáhl poručíka do hrudi. Padl na kolena a vykašlával krev. Všichni muži automaticky poklekli a opětovali palbu.

Nikdo na ně však už nestřílel. Mohavové zmizeli.

„Zasáhli moji čturu!“ řekl muž jménem Baldwin. „Zatraceně, provrtali ji skrz!“

„Mojí škráblí,“ řekl delawarský zvěd. „Myslím, že přesně to chtěli.“

Callaghen podržel čturu u poručíkových rtů, ale on ji odstrčil. „Budete to potřebovat, Callaghene. Teď máte velení.“

Podal zvědovi ruku. „Omlouvám se. Zmýlil jsem se, měl jsem vás poslechnout.“

Callaghen se pomalu rozhlédl kolem, studoval terén. Nemohl pro poručíka nic udělat. I kdyby byli v pevnosti, zemřel by. Poznal to podle barvy krve a pěny na rtech. Kulka velké ráže vnikla do těla pod levou paží, provrtala plíce

a přetala nějakou tepnu. Věděl, že poručík zemře, a poručík to věděl také. Skonal rychle.

Delawarský zvěd se doplazil vedle Callaghena. „Myslím, že jsou pryč. Chystají se nás všechny zabít, ale nechtějí ztratit ani jednoho svého muže.“

„Máme čtyři čutory na pět chlapů. Nejvíc ze všeho potřebujeme vodu.“

Odvalili tělo svého důstojníka do prolákliny a zaházeli ho pískem. Callaghen si uložil do paměti okolní orientační body a šli dál. Nezazněl jediný výstřel, neobjevil se žádný indián.

Callaghen měl teď poručíkovu pistoli a dvaatřicet nábojů. Vzal si také jeho dokumenty, peníze a všechny cennosti. Musel je odevzdat v pevnosti, nejen proto, aby je dostali poručíkovi příbuzní, ale také aby je neukradli indiáni.

Nad horami se objevilo slunce a hned ucítili jeho žár. Callaghen odhadl vzdálenost k horám, k nimž měli namířeno. Byly daleko, příliš daleko...

Půda byla pro změnu pevná. Byly po ní poházené kameny velké jako pěst a rostly tam další keře, ale ne vyšší než po kolena.

Šel první, kráčel pravidelným, neuspěchaným tempem. V okolí nebyl žádný úkryt, ani pro ně, ani pro nepřátele.

Náhle uviděl nalevo dva jezdce. Poznal svého koně a tiše zaklel. Na druhé straně stáli další dva jezdci, kteří se nepokoušeli přiblížit. Nestříleli a drželi se daleko mimo doštel.

V deset hodin Callaghen muže zastavil. Byli uprostřed rozlehlé, otevřené pláně, ale div nepadali vyčerpáním.

Pohodil hlavou doprava. „Vidíte tamty skály?“ zeptal se. „Do poledne bychom se tam mohli dostat, najdeme tam stín a přečkáme největší vedro.“

Nikdo nepromluvil. Ve tvářích se jim zračila nezměrná únava. Croker, ten zraněný, se držel dobře. Callaghen

k němu došel. „Jen klid,“ řekl Croker, „až se tam dostanete, budu pořád s vámi.“

Po několika minutách jim Callaghen nařídil vstát a znovu vyrazit. Udržoval kurz, jako by chtěl skály minout, a pak, když byli ne víc než dvě stě yardů daleko, náhle obrátil své muže. „Utíkejte!“

Věděl, že jsou na pokraji zhroucení. Věděl také, že jestli Mohavové uhodnou jeho úmysly, dostanou se před ně. Mohl jen doufat, že je směrem jejich pochodu až do posledního okamžiku zmátl.

Ti čtyři muži se rozběhli, polomrtví vedrem, vyčerpáním a žízni, a běželi dobře. Každý z nich věděl, že je v sázce jeho život.

Práskly výstřely, jeden muž se zapotácel, ještě kus běžel a pak upadl. Delawarský zvěd se chtěl zastavit, ale Callaghen na něho mávl, ať běží dál. „Do skal!“ zavelel.

Klesl na jedno koleno, namířil na jezdce a vystřelil. Indián ostře přitáhl uzdu, obrátil koně a ukryl se za jeho bok. Ostatní se vzdálili a Callaghen došel k padlému muži. Byl to Baldwin a byl mrtvý.

Callaghen si vzal jeho municí, pušku a skoro prázdnou čutoru, napřímil se a vyrazil. Ostatní právě doběhli ke skalám, kde se mohli ukrýt.

Našli trochu stínu. Zvěd přešel na opačnou stranu a zaujal pozici v polostínu, odkud měl dobrý výhled. Callaghen si také našel dobré palebné postavení.

Callaghenovi stékal po tváři pot. Překvapilo ho, že ve vyprahlém těle zbývá tolik tekutin, protože měl rozpraskané rty a oči ho pálily od slunce. Dal si do úst oblázek, ale moc slin se mu v nich neobjevilo.

Jednoho po druhém si prohlédl odpočívající muže. To, že se dostali tak daleko, byl zázrak, ale i tak museli pokračovat v cestě. Pokud byla u Orlí hory voda, jak delawarský zvěd věřil, zdrží se tam, občerství se a zase vyrazí.

Callaghen věděl něco, co, jak doufal, indiáni nevěděli: že jim nikdo nepřijde na pomoc. Žádní další vojáci je nehledali a v celé pustině Mohavské pouště nebyl nikdo, od koho by se mohli dočkat pomoci.

V táboře Cady, odkud vyjeli na hlídku, při které se měli seznámit s krajinou, ne se však utkat s nepřáteli, zbyl jen kapitán a čtyři vojáci.

Měli však něco, co Callaghenovi a jeho přeživším spolubojovníkům chybělo. Měli vodu – spoustu vody.

KAPITOLA 2

Callaghan posoudil jejich šance a nijak ho nepotěšily. Jeho muži byli zjevně dehydrovaní, někteří v horším stavu než ostatní. Dobře ty příznaky znal.

Žádný z mužů si nestěžoval; na to už neměli sílu. Podle jejich zarudlé kůže, těžkého dechu a ospalosti dokázal posoudit stupeň jejich vyčerpání. Walsh si mnul paže a nohy a Callaghan několikrát zahlédl, jak potřásl hlavou. Brnění v údech, závrať a problémy s dýcháním naznačovaly, že je na tom hůř než ten zraněný muž. Po těchto příznamech bude následovat delirium, oteklý jazyk a částečná hluchota.

Kdyby příští den našli vodu... Walsh vyprázdnil svou čturu a udělal pohyb, jako by ji chtěl zahodit.

„Nedělej to, Walsh,“ řekl Callaghan. „Jestli se zítra dostaneme k vodě, budeme ji potřebovat.“

Walsh zamrkal, pak pokrčil rameny, ale láhev si nechal.

Byl to dlouhý, pomalý den. Minuty se vlekly jako hodiny a muži většinou nehybně leželi, ale jednou za čas se některý z nich přesunul do stínu dost velkého jen pro jednoho, takže se museli střídat. Občas se od skály kousek od nich odrazila kulka, jak jim Mohavové dávali vědět, že jsou poblíž a čekají.

Po západu slunce je Callaghen zvedl. Walshovi museli pomoct na nohy. Croker stál a čekal s puškou v podpaží. Rysy měl ztrhané, ale v jeho tváři se zračilo chladné odhodlání.

„Nedělej si se mnou starosti, Irčane,“ řekl ponuře. „Až se tam dostanete, budu s vámi.“

„Spoléhám na tebe.“

Vyrazili s menšími rozestupy. Ve slábnoucím světle ský-tali špatný terč a indiáni nestříleli.

Callaghen pohlédl na horský vrchol před nimi a zamířil k němu. Ve srovnání s jinými horami nebyla tahle nic moc, ale byl to jejich maják, jejich naděje. Walsh jednou zakopl a upadl, ale zvedl se bez pomoci.

Po hodině se zastavili. Nacházeli se v otevřené krajině, okolo nich nic nebylo, a terén před nimi byl snad ještě plošší a prázdnější.

Jak šli dál, skály se začaly znovu přibližovat a z krajiny se stávala mělká pánev s rozpáleným dnem, na kterém musela při náhlých deštích stát voda. Na okraji prohlubně rostlo několik pouštních rostlin, které neskýtaly žádný pořádný úkryt, ale díky nim a občasným keřům budou aspoň tvořit menší terč.

Delawarský zvěd se zapotácel a skoro upadl, ale opřel se pažbou pušky o písek. Chvilku tak stál a kýval se ze strany na stranu.

„Jak daleko to odhaduješ?“ zeptal se ho Callaghen.

„K té hoře? Myslím, že tak míli. K vodě o něco dál.“

Opět si odpočinuli a někteří z nich usnuli. Callaghen ne. Mohavové byli nedaleko a o té vodě určitě věděli také. Napadne je, že k ní mají vojáci namířeno? Jestli ano, pokusí se je zastavit, než se k ní dostanou.

Callaghen zahnal otupělost a přinutil se zkoumat krajinu mezi nimi a horou. Každý krok, který se jim odtud podaří, bude vítězství; a bezpečí, aspoň pro tu chvíli, leželo tam, kde byla voda.

Orlí hora se tyčila před nimi. Pouští k ní vedlo dlouhé, mělké koryto, kterým za deště nejspíš tekla voda do pánve, kde se zastavili.

Kdy se mají obrátit doprava k jámě s vodou? Uvažoval o tom a náhle si uvědomil, že obloha už zešedla. Probudil muže a vyrazili dál.

Sto, dvě stě yardů kráčeli celkem svižně. Pak se Crokerovy nohy začaly chovat divně. Zapotácel se a jen tak tak, že neupadl. Walsh se však pádu neubráníl. Zvěd mu pomohl vstát a podpíral ho, dokud nenašel rovnováhu.

Dalších dvě stě yardů se muži plahočili, potáceli a občas upadli. Světla bylo dost, aby rozeznali stopy, ale Callaghen žádné neviděl... a poblíž vody stopy být měly.

Co když tam voda není? Co když vrchol před nimi není Orlí hora? Delawarský zvěd se v téhle krajině nenarodil a projel tudy jen jednou... mohl se zmýlit. A pokud tam voda nebyla, byli mrtví.

Walsh se opět svalil. Znovu mu pomohli vstát. Callaghen pohlédl na horu. Ve slabém světle se zdálo, že je to holá čedičová skála. Podíval se doprava.

„Dobře.“ Musel to zkusit dvakrát, než se mu to slovo podařilo vyslovit. „Tady odbočíme.“

Croker upadl, když se pokusil vystoupat do patnáct stop vysokého svahu. Vyhrabal se na nohy, tupě pohlédl na Callaghena a pak se vzpamatoval. „V pořádku, Irčane. Už jsem při smyslech.“

Walsh to zvládl a indiánský zvěd také. Teď byli na otevřené pláni. Do země kousek od nich se zaryla kulka a oni věděli, že boj začal. Padli na zem.

„Nestřílejte!“ nařídil jim Callaghan ostře. „Walshi a Crokere, vy můžete nabít. Dejte pozor, ať se vám do závěrů nedostane písek.“

Čekal. Ruce se mu třásly a viděl rozmazaně. Zřejmě měl k dehydrataci blíž, než si myslel.

Převalil v ústech suchý oblázek. Kůže na jeho rukou vy-
padala vrásčitá jako pokožka hodně starého muže.

Jeden z nepřátelských indiánů se pohnul a Callaghen vy-
pálil, aniž se podíval na pušku; díval se jenom na indiána.
Ten se zapotácel a upadl.

To je vylekalo. Indiáni byli chytrí – neviděli žádnou
výhodu ve vítězství zaplaceném životy vlastních bojov-
níků. Nechtěli ztrácet muže, aby získali území, nebo
z jiného důvodu, kterému se mohli vyhnout. Nebáli se
zemřít, ale věděli, že mrtvý bojovník žádného nepřítele
nezabije.

„Dostal jsi ho.“ Delawarský zvěd ta slova stěží vyslovil.
„Myslím, že je to náš první.“

Callaghen souhlasil. Myslel si, že zasáhl ještě jednoho,
možná ho škrábl. Nikdo nikdy ve skutečnosti nezabil to-
lik indiánů, kolik si myslel. Když přišla zpráva o indián-
ech zabitých v bitvě, bylo většinou potřeba vydělit číslo
dvěma.

Vyšlo slunce. V prohlubni mezi dvěma hřebeney se udě-
lalo nepředstavitelné vedro. Čekal a rozhlížel se po nepřá-
telích, kteří se nehodlali ukázat. Walsh se nehýbal.

Uplynula pomalá, dlouhá hodina a pak další. Cal-
laghen ležel na písku. Věděl, že by se měl pohnout, pro-
tože horko bylo tam dole příliš silné. Měl by se pohnout,
ale nemohl.

Jenže musel. Museli se pokusit dostat k vodě. „No
dobře,“ řekl nahlas, ale nikdo se nepohnul. „Vyrazíme,“
dodal, ale nedočkal se žádné reakce.

Sebral všechnu sílu, zvedl se na kolena a dloubl do indián-
ského zvěda. „Vstávej, sakra!“ vypravil ze sebe. „Vstávej!“

Indián vstal a potácel se na nohách. Potom pomohl vstát
Crockerovi a mezi nimi se vyhrabal na nohy i Walsh.

Callaghen stál zpřímá. Náhradní puška pověšená na rameni ho nesnesitelně tížila. S vlastní puškou v ruce se rozhlédl kolem.

Jenom skály a písek, písek a skály. Písek, bílý a růžový a špinavě šedý a nad ním zachmuřená skaliska. Otočil se doprava. „Pochodem v chod!“ zavelel, ale jeho slova ztlumilo vyschlé hrdlo. Pokusil se polknout a zjistil, že to nejde. Vyrazil, skoro upadl, ale kráčel dál.

Ostatní se potáceli za ním.

Náhle se objevil jezdec a pak další. Mohavové stahovali smyčku; mysleli si, že je už mají.

„Tak jo,“ zamumlal Callaghen. „Možná ne puškou, ale touhle pistolí –“

Muži za ním se zastavili, ale on se obrátil, zařadil se za ně a hnal je před sebou. Chraptivě u toho klel a mával puškou.

Mátlo ho, že stále nevidí žádné stopy. Stopy znamenaly vodu a jejich nepřítomnost naznačovala, že tam voda není... Ale *musela* tam být.

Upřel pohled před sebe a uviděl, že indiáni jsou už jen necelých dvě stě yardů daleko.

Plahočil se dál a držel muže pohromadě. Orlí hora byla teď nalevo od nich a stále žádné stopy. Zmateně se ohlédl za sebe a zjistil, že vidí rozmazaně.

Mezi ním a indiány se tetelil vzduch; dokonce i hora vypadala neskutečně, nehmotně. Walsh opět upadl a Callaghen se zastavil, zatímco ostatní ho zvedali. Čekal s puškou připravenou k výstřelu.

Znovu vyrazili.

Delawarský zvěd se k němu obrátil. „Vidíš? Je to mezi těmi mesquity, před námi.“

Za skalním výběžkem rostl shluk mesquitů, zelených a svěžích. Voda rozhodně nebyla daleko..., ale Mohavové se blížili.

„Budte připravení,“ řekl Callaghen. „Až vystřelím, střílejte taky, ale dejte mi trochu času znovu nabít.“ Pohlédl na ostatní. „Můžeš střílet?“ zeptal se Crokera.

„Vyzkoušej si mě,“ odpověděl zraněný zachmuřeně. Walsh na něho tupě zíral, ale sundal pušku z ramene. Možná nebyl schopný nic trefit, ale samotná střelba mohla pomoci indiány zastrašit.

Postupovali kupředu a Mohavové se blížili. Callaghen se opatrně zastavil, klekl si na jedno koleno na rozpálený písek a namířil pušku na nejbližšího indiána.

Muž stočil koně, skryl se za jeho opačným bokem a jel dál. „Pokračujte,“ řekl ostatním. „Zamířte k těm stromům.“

Nepředpokládal, že by indiáni věděli o té pistoli. Šetřil si ji v naději, že ji tasí, až budou dost blízko, a stihne zabít dva nebo tři, než ostatní ujedou.

Zdálo se, že pušku má jenom jeden indián. Ostatní se potřebovali dostat na dostřel luku a on někde slyšel, že taková zbraň je od šedesáti yardů neúčinná. A na takovou vzdálenost mohl pistolí dokázat, co zamýšlel.

Byli to odvážní muži – stateční, ale ne hloupí. Chtěli ho mrtvého, ale hlavně chtěli přežít. Měli z něho obavy, protože jednoho z nich zastřelil a dalšího zranil, alespoň lehce. Proto teď nestřílel, ale čekal, nechával je přemýšlet, co by mohl udělat.

Vojáci před ním přidali do kroku. Vstal a dohonil je. Jáma s vodou měla být v tom hájku, ale stále neviděl žádné stopy. Nebyly tam ani včely, skoro jisté znamení, že je voda nablízku.

S klidem posuzoval situaci. Příliš často mu hrozila smrt, než aby nevěděl, že žije v zapůjčeném čase. Pokud tam byla voda, napijí se, pokud ne, umřou. Neměli šanci jít dál, přinejmenším Walsh a možná ani Croker.

Pozorně se díval a byl přesvědčený, že indiánů není víc než osm nebo deset. Měli vodu a koně a byli ve své zemi,

kteřou museli už mnohokrát projet, takže byli ve výhodě. Nepotřebovali se vrátit do vzdálené pevnosti; nemuseli se hlásit svému nadřízenému důstojníkovi. Na koních byli rychlí a mohli dojet daleko pro vodu a vrátit se, zatímco vojáci se museli pohybovat pomalu a opatrně.

Někteří z Mohavů se opět přiblížili, ale vojáci postupovali dál. Náhle jeden indián vyrazil proti Callaghenovi, ten však zvedl pušku, a tak se bojovník otočil a odjel. Za ním zazněl jekot a další indián zaútočil.

„Nestřílejte!“ varoval je Callaghen. „Chtějí, abychom vyprázdnil pušky, aby se mohli dostat blíž a pobít nás.“

Zdržel se vzadu, aby mohl krýt postup ostatních. Crocker pomáhal Walshovi. Delawarský zvěd kráčel pozpátku s puškou připravenou k výstřelu a sledoval indiány.

Jeden po druhém vyráželi kupředu v krátkých útocích, pak se otáčeli a odjížděli. Zvedali se ze svých hrubých sedel a pohrdavě se plácali po zadnicích, aby vyprovokovali bílé vojáky ke střelbě. Náhle se indiáni na jedné straně začali přibližovat. Všechny oči se upřely na ně.

Všechny oči!

Callaghen si uvědomil, že právě to indiáni chtějí – aby se všichni dívali na ně a ostatní mohli proniknout blíž. Prudce se obrátil. Právě když to udělal, zaútočili. Nepadl na jedno koleno, vypálil rychle, skoro od boku.

Jeho první výstřel zasáhl útočícího indiána doprostřed hrudi a shodil ho z koně. V témže okamžiku upustil Callaghen pušku, tasil šestiraňák a vypálil, jednou, podruhé, potřetí!

Jednoho indiána kulka srazila ze sedla, druhý otočil koně a koupil kulku do ramene a do boku. Třetí byl zasažen do hlavy.

Ze zadu uslyšel výstřel, pak další a potom byla poušť prázdná, indiáni pryč, až na ty, kteří zůstali ležet mrtví na písku.

Callaghen vrátil pistoli do pouzdra, následoval ostatní a za chůze nabíjel pušku.

Crocker na něho zíral. „Člověče, to byla střelba! Nikdy jsem nic takového neviděl!“

Prodrali se mesquity a uviděl holý pruh písku, jámu s popraskaným bahnem a bez vody.

Bez vody...

KAPITOLA 3

Callaghena se na okamžik zmocnilo zoufalství. „Crokere,“ řekl, „vrať se s puškou kousek zpátky. Mohavové o tomhle místě vědí a možná se budou chvíli držet zpátky, ale určitě se vrátí.“

„To si nemyslím,“ ozval se delawarský zvěd. „Řekl bych, že už měli dost velké ztráty a nebudou riskovat, že na ně zase začneš střílet.“

Callaghen se posadil a pečlivě nabil pistoli. Při tom uvažoval o jejich situaci. Tahle nádrž byla nejnižším místem v okolním terénu. Ležela na konci skalnatého hřebene, kde by se mohl vyskytnout pramen, obklopená stromy a svěžím porostem slané trávy. Byla to přírodní nádrž, v níž se zachycovala voda stékající z okolních skal.

„Ten mesquit svědčí o podzemní vodě. Stejně jako ta slaná tráva.“ Callaghen mluvil pomalu, protože měl opuchlý a neohebný jazyk a popraskané rty.

Delawarský zvěd na něho pohlédl kalnýma očima. Walsh ležel tiše na písku ve stínu porostu mesquitů, které se tyčily šest až sedm stop nad ním.